

РЕШЕНИЕ

№ 8427

гр. София, 31.12.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав,
в публично заседание на 06.02.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **1954** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл.405, ал.1 от Кодекса на труда /КТ/.

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място] срещу предписания, издадени на основание чл.404, ал.1, т.1 КТ, обективирани в т. 1 и т.2 от Протокол за извършена проверка, изх.№ ПР 1081623 / 16.01.2018 г. и т.1 от Допълнение към Протокол за извършена проверка изх. № ПР 1081623 / 05.02.2018 г. на инспектори в Дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място] към Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ - [населено място].

Жалбоподателят, в жалбата, чрез управителя Г. Ж. П., както и в открито съдебно заседание, чрез адв. А., твърди незаконосъобразност на оспорваните предписания, като смята, че са постановени при съществено нарушение на административно-производствените правила и противоречие с материалния закон. Счита, че вземанията по заплащане на трудово възнаграждение, обезщетение за непозван платен годишен отпуск и други са предмет на трудово – правен спор, а не на предписание от страна на Д“ИТ“. Моли съда да постанови решение, с което да отмени оспорените предписания.

Ответникът, Дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място] към Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ - [населено място], конституиран на основание чл.399 от КТ и §1, т.1 от ДР на АПК, се представлява от юрк. П.-С., която оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ като неоснователна и недоказана.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не дава заключение за законосъобразността на оспорения акт.

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Подадена е в преклузивния 14-дневен срок по чл.149, ал.1 АПК, срещу акт, който може да бъде оспорен по съдебен ред и от лице, легитимирано да го направи, в качеството на засегнато от предписанията лице.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Административен съд – София град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните и възраженията на страните, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК и служебно, на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 404, ал. 1 от КТ, за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл. 400 и чл.401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат следните принудителни административни мерки: т. 1, предл. първо - да дават задължителни предписания на работодателите и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство.

Неоснователни са съображенията на жалбоподателя, че тази материя, касаеща вземанията по заплащане на трудово възнаграждение, обезщетение за неползван платен годишен отпуск и други са предмет на трудово – правен спор, а не на предписание от страна на Д“ИТ“. Двете производства са различни по свое характер и няма печка за се развиват успоредно и самостоятелно едно от друго, поради което и съдът в о.з. на 06.02.2019 г. мотивирано е отказал спиране на настоящото производство до приключване на исковото такова по гр.д. № 21415 по описа на СРС за 2018г., 57 състав, тъй като същото не е преюдициално по отношение на процесното, нито настоящото е преюдициално по отношение на исковото.

Въз основа на предявения от работника иск, при уважаването му, същият ще се сдобие с осъдително решение, по силата на което да събере дължимите му според него суми във връзка с трудовото му правоотношение. Към настоящия момент, видно от деловодната система на СРС е налице постановено на първа инстанция решение № 189263 от 11.08.2019 по гр.д. № 21415 по описа на СРС за 2018г., 57 състав, с което исковите претенции на работничката са уважени. Както бе посочено по-горе, установяването на фактите от значение за всяко производство се прави от съответния съд, поради което невлязлото в сила решение се споменава в настоящото само за информация.

С процесното предписание, контролните органи на Инспекцията по труда, като овластени от закона органи да осъществяват контрол върху спазване на трудовото законодателство, могат да дават задължителни предписания на работодателите при установяване на нарушения, какъвто е процесния случай. При неизпълнение на дадено предписание, на работодателя би могла да бъде наложена имуществена санкция по реда на Закона за административните нарушения и наказания, която е различна и отделна от дължимите суми, които същият би заплатил на работника.

Като принудителни административни мерки предписанията имат характер на

индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и издаването им следва да е съобразено с изискванията за законосъобразност на ИАА.

Волеизявлението за налагане на оспорените предписания е обективизирано в писмена форма, издадено е от материално и териториално компетентен орган - контролен орган на Инспекцията по труда.

Процесните предписания са изразяват в следното:

1. Работодателят да заплати трудово възнаграждение на К. Т. А. за м. октомври 2017 г., съгласно чл.128, т.2 от КТ / по т. 1 от Протокол за извършена проверка изх.№ ПР 1081623 / 16.01.2018 г./;

2. Работодателят да начисли във ведомост за заплати и изплати дължимото се обезщетение за неползван платен годишен отпуск на К. Т. А., пропорционално на отработеното от лицето време, което се зачита за трудов стаж, съгласно чл.224, ал.1 от КТ / по т. 2 от Протокол за извършена проверка изх.№ ПР 1081623 / 16.01.2018 г./;

3. Работодателят да начисли и изплати обезщетение на К. Т. А., съгласно чл.222, ал.1 от КТ – за оставане един месец без работа / по т.1 от Допълнение към Протокол за извършена проверка изх. № ПР 1081623 / 05.02.2018 г./.

Административното производство е образувано по повод сигнал от К. Т. А. до Дирекция „Инспекция по труда“-С., с който тя сигнализира контролните органи за извършени спрямо нея от работодателя [фирма] нарушения на трудовото законодателство, изразяващи се в неизплащане на трудовото ѝ възнаграждение за месец октомври 2017 г. и обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ за оставане без работа.

По делото е безспорно, че между К. Т. А., ЕГН [ЕГН] и [фирма] в периода 31.08.2016 г. - 31.10.2017 г. е съществувало трудово правоотношение. Между посочените страни е сключен трудов договор № 001/31.08.2016 г., на основание чл. 67, ал.1, т. 1 от Кодекса на труда, съгласно който К. А. приема да изпълнява в [фирма] възложената ѝ от работодателя [фирма] длъжност „Мениджър, производство“. Това правоотношение е прекратено със Заповед №37/31.10.2017 г., считано от 01.11.2017 г. на основание чл. 328, ал.1, т.2 / съкращаване на щата/.

По отношение на горните предписания, съдът приема следното:

По предписанието по т. 1 от Протокол за извършена проверка изх.№ ПР 1081623 / 16.01.2018 г., относно изплащане на трудово възнаграждение за м. октомври 2017 г., съгласно чл.128, т.2 от КТ:

В хода на проверка от контролните органи на Д „ИТ“ С. от работодателя са изискани ведомости за работна заплата за периода от м. януари 2017 г. до м. 11.2017 г. и документи, удостоверяващи изплащане на заплатите. Според представената ведомост за м. 10.2017 г., на К. А. е начислено трудово възнаграждение за 22 отработени дни през м. октомври 2017 г. като сума за получаване, след направените удръжки, е в размер на 1990,67 лева.

Във ведомостта липсва подпис на К. А., който да удостоверява, че дължимата сума за отработените от нея дни през месец октомври 2017 г. е получена лично на ръка.

В същото време, работодателят не представя никакви платежни документи като фиш, косов ордер или банково извлечение или нареждане, които да удостоверяват плащане на сумата по банков път.

Положеният труд по трудовото правоотношение е възмезден. По силата на чл. 128, т.2 КТ работодателят е длъжен да плаща в установените срокове на работника или служителя уговореното трудово възнаграждение за извършената работа. Касае се за основно задължение на работодателя като насрещна престация срещу положения труд

от работника или служителя, който е вземзден (чл. 242 КТ). Чл. 124 от Кодекса, който урежда съдържанието на трудовото правоотношение, също посочва, че работодателят е длъжен да плаща на работника или служителя възнаграждение за извършената от него работа. Субект на задължението за плащане на трудовото възнаграждение е работодателят.

Съгласно чл.270, ал.3 КТ изплащането се извършва лично на работника или служителя по ведомост или срещу разписка, или по негово писмено искане - на негови близки, или се превежда на влог в посочената от него банка. Начинът на плащане на трудови възнаграждения е императивно установен в разпоредбата на чл. 270, ал. 3 КТ, като изпълнението на задължението за изплащане на трудовото възнаграждение, съдържащо се в описаните по-горе разпоредби, следва да бъде удостоверено с писмени доказателства - платежни документи.

Липсата на подпис на А. в представената ведомост за изплащане на заплати за месец октомври 2017 г., както и непредоставянето от страна на работодателя до приключване на проверката на Д „ИТ С. на платежни документи-разписки, банкови нареждания, банкови извлечения, разходни ордери и други, сочат по несъмнен начин, че работодателят [фирма] не е изпълнил задължението си по чл. 128, т. 2 от КТ.

По предписанието по т. 2 от Протокол за извършена проверка изх.№ ПР 1081623 / 16.01.2018 г., относно начисляване и изплащане на обезщетение за неползван платен годишен отпуск, съгласно чл.224, ал.1 от КТ:

Съгласно чл. 224, ал.1 от КТ работникът / служителят има право на обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск при прекратяване на трудовото правоотношение. Обезщетението за неизползван платен годишен отпуск представлява заместваща престация на правото реално да се ползва платеният отпуск от работника или служителя. Това обезщетение е дължимо на работника/служителя от работодателя независимо от вида на основанието за прекратяване на трудовия договор.

Видно от представената ведомост за месец октомври 2017 г., на К. А. не е начислявано обезщетение на основание чл. 224, ал.1 от КТ, а ведомост за м. ноември 2017 г., изобщо не е представена на контролните органи, независимо, че са изискани ведомостите на дружеството за периода от м. януари 2017г. до м. ноември 2017 г.

Според съхраняваната в трудовото досие на К. А. молба за ползване на 11 дни платен годишен отпуск за 2017 г., на същата е бил разрешен такъв за периода от 05.09.2017 до 20.09.2017 г. с резолюция на работодателя от 04.09.2017 г. Съгласно уговореното с трудовия договор, К. А. има право на основен платен годишен отпуск по чл. 155 КТ за срок от 20 работни дни. За 2017 г. същата е ползва 11 дни. Видно от заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение, работодателят изобщо не е определил на К. А. обезщетение по чл. 224, ал.1 от КТ, което свидетелства, че не е имал намерение да начисли и плати такова обезщетение. Предвид факта, че работодателят не е установил с надлежни документи пред контролните органи, че е начислил и изплатил на К. А. дължимото при прекратяване на трудовия договор обезщетение по чл. 224, ал.1 от КТ, считам, че предписание по т. 2 от горесцитирания протокол за извършена проверка също се явява правилно.

Възражението на жалбоподателя, че К. А. е скъсала и унищожила ведомостта за изплащане на суми и поради това такава не би могло да бъде представена е неоснователно, доколкото ведомостите, са документи изготвяни и съхранявани от работодателя и тяхното опазване е негова грижа и задължение, предвид значението им относно доказване изпълнението на неговите задължения по чл. 128, т.1 КТ и чл. 270,

ал. 3, предл. 1 КТ.

Обяснението, дадено от управителката на дружеството пред проверяващите, че на Т. били платени в брой 4000 лв. за дължимо трудово възнаграждение и обезщетение, тъй като не разполагала със средства по сметка, също е нелогично и недоказано. Сумата от 4000лв. не представлява сбор от дължимите за трудово възнаграждение и обезщетение за неползван отпуск такива, още повече, че тази за неползван отпуск, работодателят изобщо не е начислил по ведомостта.

Представеният Констативен протокол от 06.11.2017 г., подписан от управителя и двама служители на дружеството / и в това и поставени в известни зависимости/, съответно неносещ подписа на К. А., в който се сочи, че на служителката били платени 4000 лв. в брой, представлява частен документ, изхождащ от работодателя, който е длъжен да изпълни задължението за плащане, в този смисъл не представлява доказателство за извършено такова.

По предписанието по т.1 от Допълнение към Протокол за извършена проверка изх. № ПР 1081623 / 05.02.2018 г., относно начисляване и изплащане на обезщетение за оставане един месец без работа, съгласно чл.222, ал.1 от КТ:

Член 222, ал. 1 установява право на обезщетение на работника/служителя при уволнение поради съкращаване на щата, в размер на brutното му трудово възнаграждение за времето, през което е останал без работа, но за не повече от 1 месец. В настоящия случай това обезщетение безспорно се дължи на К. А., предвид основанието, на което е прекратено трудовото й правоотношение, а именно съкращаване на щата и декларираното от нея оставане без работа в периода 01.11.2017 г.-30.11.2017 г. Според представената Заповед №37/31.10.2017 г., работодателят е определил на К. А. обезщетение по чл. 222, ал.1 от КТ-2552, 34 лева бруто, в случай на оставане без работа удостоверено с Трудова книжка и декларация. Към преписката е приобщена декларация от К. Т. от 06.12.2017 г., в която същата е декларирала, че за периода от 01.11.2017 г. до 30.11.2017 г., не е била на работа по трудово правоотношение и моли на основание чл. 222, ал.1 от КТ да й бъде изплатено парично обезщетение за този период. Декларацията е представена като приложение към сигнала от А. до Д „ИТ“ С.. Управителят на дружеството работодател отрича да е получавал от К. А. посочената декларация. Същевременно в приложената към сигнала от К. А. разписка от 07.12.2017 г. от куриерска фирма „Е. Експрес“ в същата е направено вписване от куриера, че пратката е отказана по телефона от представител на [фирма]/Г. П./. В случая служител е изпълнил посоченото от работодателя в заповедта за прекратяване изискване за представяне на декларация за оставане без работа, в който случай се дължи определеното в същата заповед обезщетение по чл. 222, ал.1 от КТ. Декларацията не е получена по вина на работодателя, съгласно вписването в разписката, пратката е отказана от управителя на дружеството. Освен това, дори и да се приеме, че работодателят не е получил посочената декларация, то в хода на административното производство същата му е била предявена за запознаване на 05.02.2018 г., като документ приложен към сигнала на К. А., за което е изготвен от контролния орган нарочен протокол. Следователно, в хода на проверката пред работодателя е било удостоверено с декларация от К. А., с която той е запознат на 05.02.2018 г., че същата е останала без работа в периода 01.11.2017 г. до 30.11.2017 г., в който случай й се дължи от него определеното в заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ. Работодателят, въпреки това обаче не е предприел никакви действия по начисляване и изплащане на

въпросното обезщетение, макар и след намесата на контролните органи. При липса на представени от страна на работодателя [фирма] документи, удостоверяващи начисляване и изплащане на К. А. на обезщетение за оставане един месец без работа, контролните органи са констатирали нарушение, за което правилно са дали предписание по т. 1 от Допълнение към протокол за извършена проверка.

Горещирианият Констативен протокол от 06.11.2017 г., освен, че не може да бъде доказателствено средство за установяване на извършеното плащане по съображенията, изложени по-горе, няма и никакво отношение към заплащане на това обезщетение за оставане без работа, тъй като едномесечният период на оставане без работа към момента на съставянето му изобщо не е бил изминал.

При горното, съдът приема, че са налице установените нарушения на трудовото законодателство, съответно и дадените предписания са правилни и законосъобразни. Не са налице отменителни основания и жалбата следва да се остави без уважение.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2, предл. посл. от АПК, Административен съд-София град, II отделение, 35-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], [населено място] срещу предписания, издадени на основание чл.404, ал.1, т.1 КТ, обективирани в т. 1 и т.2 от Протокол за извършена проверка, изх.№ ПР 1081623 / 16.01.2018 г. и т.1 от Допълнение към Протокол за извършена проверка изх. № ПР 1081623 / 05.02.2018 г. на инспектори в Дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място] към Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ - [населено място].

Решението може да бъде обжалвано чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него.

СЪДИЯ